

OPIEKUN KATOLICKI

Nr 7

Ro. XIX

W pracy i oświacie, przyszłość nasza!

Gliwice, (Gleiwitz), dnia 12-go Lutego 1892.

„Opiekun Katolicki (Gliwice) „Kościół“ wychodzi raz na tydzień co sobotę. Cena 50 centów, w Austrii 60 centów, w Niemczech 60 centów, w Anglii 100 centów. Wszelkie ogłoszenia i reklamy w „Opiekunie“ kosztują 20 centów. Wszelkie ogłoszenia i reklamy w „Opiekunie“ kosztują 20 centów.

Ogłoszenia przyjmuje Ekspedycja i Administracja „Opiekuna“ w Gliwicach jako też i we Wrocławiu Rudolf Mossa, oraz Haasestein i Vogler w Berlinie i Hamburgu — W Warszawie Rajchmana Ereadler, ulica Senatorska Nr. 22. — W Frankfurtu n. M. Dvibe i Co. — W Paryżu i na całej Francji A. Stwidski, Paris, Rde Véseloy Nr. 3. — Rękopisma nadesłane Redakcyi nie zwracają się, lecz bywają niszczone. — Tłumaczenia uskuteczniają się bezpłatnie.

Wiadomości kościelne.

NI DZIELA VI-ta PO TRZECH KRÓLACH

EWANGIELIA 6-ta na tę niedzielę zapisana jest u Mateusza 6-go w rozdz. 13 tym i brzmi jak następuje:

W on czas: Mówił Jezus rzeszom to podobieństwo: Podobne jest Królestwo Niebieskie ziarnu gorczycznemu, które wziąwszy człowiek, wsiał na roli swojej: które najmniejsze jest ze wszego nasienia: ale kiedy urosnie, większe jest ze wszech jarzyn: i stawa się drzewem, tak iż przychodzą ptacy Niebiescy, i mieszka ją na gałązkach jego. Insze podobieństwo powiedział im: Podobne jest Królestwo Niebieskie kwasowi, który wzięszy niewiasta zakryła we trzy miary mąki aż wszystka skwaśniała. To wszystko, mówił Jezus w podobieństwach do rzeszy: a krom podobieństwa nie mówił im: aby się wypełniło to, co jest rzeczone przez Proroka mówiącego: Otworzę usta moje w przypowieściach, będę wypowiadał skryte rzeczy od założenia świata.

Uczniowie Pana Jezusa widząc małą liczbę prawdziwie wiernych, a wielką liczbę bezbożnych i nieprzyjaciół nauki Pana Jezusa, poczęli się lękać; przeto Pan Jezus, aby zniweczył bojaźń swych uczniów, a wzmocnił ich wiarę, użył do oznaczenia Królestwa Niebieskiego dwóch podobieństw, jak wyżej w Ewangielii 5. czytamy, t. j. o „ziarnie gorczycznem“ „kwasie“, przez które zapewnia uczniów swoich, że Jego nauka uczyniła wielki wzrost na całym świecie, i że takowa rozszerzona zostanie pomimo jej zaciętych nieprzyjaciół.

Przez Królestwo Niebieskie rozumie Pan Jezus swój Kościół, czyli wyznawców swojej Boskiej religii; a jak ziarno gorczyczne jest małe i niepozorne, tak początkowo Kościół Chrystusa składał się z kilku uczniów i małej liczby wiernych. Lecz jak ziarno gorczyczne na urodzajną rzucone ziemię, staje się w krajach ciepłych dużym drzewem, tak Kościół Chrystusa w początkach małej był, a teraz po całym świecie się rozszerzył.

Wszelkie usiłowania pogan celem wytępienia wyznawców religii Chrystusowej były bezowocne; przez trzy wieki wyszukiwano najokropniejszych męczarni dla wytępienia wyznawców Chrystusowych, ale jęki i krew męczenników samych pociągały pogan do nauki Chrystusowej; słowem ludzie różnych krajów, różnej mowy i różnych stanów stali się chrześcijanami i złączyli się z Kościołem Jezusa Chrystusa. Dla mocniejszego o tej prawdzie przekonania uczniów swoich, powiedział m Pan Jezus jeszcze i to podobieństwo:

„Podobne jest Królestwo Niebieskie kwasowi, który wzięszy niewiasta zakryła w trzy miary mąki, aż wszystka

skwaśniała,“ bo jako trochę kwasu trzem miarom rozczynionej mąki nadaje kwasowatość i smak lepszy, tak podobnie wiara Chrystusa Pana, Jego święta Ewangielia, zmieniła świat cały, wpoila w ludzi lepsze myśli, dobre obyczaje i wszystkie cnoty, o jakich świat pogański pojęcia nie miał. Ten kwas zakryty w mące, oznacza także łaskę Boską, która przez usta Apostołów rozniosła naukę Chrystusa po wszystkich krańcach ziemi; łaska to Boga poruszyła serca ludów do przyjęcia wiary Jezusa; łaska to Boga dotąd ją utrzymuje, i ona poruszyła serca przodków i ojców naszych, którzy tę Boską religiję Jezusa Chrystusa przyjęli. Jako mała ilość kwasu jest dostateczna do zakwaszenia trzech miar mąki, tak jedno słowo Ewangieliczne z ust Boga wyszłe, jest dostateczne do zaprowadzenia zmiany w naszych myślach, słowach i uczynkach. Tak jest, Szanowni Czytelnicy, książki przez was czytane, Słowo Boże w kościele świętym słuchane, zbawienne wspomnienia naszych Duszpasterzy, niczem innym nie są według Ewangielii 5-tej jak tylko tym niebieskim kwasem, który powinien nasze serca przeniknąć, nasze myśli zmienić i życie nasze poprawić, — ażebyśmy to zawsze w żywej pamięci mieli, prosimy o to dobrego Boga, a przy łasce Jego Boskiej dojdziemy do doskonałości chrześcijańskiej, o którą tym bardziej starać się mamy, że po śmierci ciała, wszystko, co ziemskie opuścić musimy i stanąć z osobna na sądzie Boskim dla zdania rachunku z całego życia.

Czem jest Propaganda i jak wysokie stanowisko jest jej prefekta.

W przeszłym numerze „Opiekuna“ donosiliśmy Szan. Czytelnikom naszym, że JE. Ks. kardynał Ledóchowski został mianowany prefektem, kongregacji Propagandy wiary; obecnie podajemy w streszczeniu wyjaśnienie o tej tak głośnej w dziejach świata katolickiego instytucji.

Jak w państwach świeckich mamy rozmaite ministerstwa, tak w Kościele katolickim są kongregacje. W skład każdej kongregacji wchodzi kilku kardynałów i każda kongregacja ma bliżej określony zakres pracy około spraw Kościoła. Stanowisko to nadzwyczaj wybitne, powierzane bywa przez Papieży tylko ludziom wyższych zdolności, energii i zamiłowania w pracy.

Zadaniem Propagandy jest rozszerzenie wiary katolickiej między narodami niechrześcijańskimi, oraz między narodami oderwanymi od Kościoła katolickiego. Wszystkie więc misye, tak olbrzymio rozwinięte we wszystkich częściach świata, podlegają Propagandzie. Można więc śmia-

ło powiedzieć, że prefekt Propagandy, jest przełożonym nad katolikami w 1/10 części świata.

Rozszerzanie wiary jest najwyższe zadanie Kościoła, Ks. Kard. Ledóchowskiemu zatem przypadła w udziale czynność najtrudniejsza, ale zarazem najchlubniejsza, bo powiększanie winnicy Chrystusowej.

Stanął on na czele nie tylko dziesiątków tysięcy misyi, rozsianych między ludami dzikimi i niewiernymi, — ale opiece jego powierzona została sprawa Kościoła, walczącego o swoje prawa.

Oko i serce jego mają być skierowane zarówno ku Chinom i Nowej Zelandyi, jak i ku krajom podbiegunowym, zarówno w okolice Chartumu w Afryce; gdzie pierwszy za staraniem biskupa Stefana Dzionkowskiego, O. Ryłło rozpoczął dzieło nawracania, jak ku Madagaskarowi lub ku południowym okolicom Brazylii, gdzie również Polak O. Lipiński położył jako misionarz zasługi dla Kościoła — zarówno ku Bułgarii, budzącej się pomału do życia katolickiego, dzięki naszym OO. Zmartwychwstańcom, jak wreszcie ku naszemu nieszczęsnemu Podlasiowi, który okupującemu przywiązanie do świętej Unii.

Kongregacja Propagandy założoną została przez Papieża Grzegorza XV. w r. 1622. W sześć lat później Urban VIII. połączył z nią kolegium, czyli seminarium propagandy wiary, zakład przygotowany dla przyszłych misionarzy.

Do Kongregacji wchodzi zwykle kilku kardynałów i wielu dostojników kościelnych. Początkowo zbierali się oni co tydzień pod rezydencją Papieża.

Propaganda odbywa corocznie na Trzy Króle egzamin uczniów ze wszystkich części świata, na którym czytają oni i deklamują, każdy w czystym narodowym języku.

Propaganda posiada drukarnię, z której wychodzą księgi religijne, w najrozmaitszych językach, brewiarze, mszały, katechizmy; drukarnia ta jest najbogatszą na świecie, pod względem różnorodnych czcionek.

Ciekawą też niezmiernie jest biblioteka Propagandy. Znajdują się w niej najkosztowniejsze i najrzadsze dzieła, oraz tłumaczenia ksiąg chińskich i wszelkich azyatyckich. Obok biblioteki znajduje się muzeum, zawierające zbiór rzadkości, pomników i bożyszcza wszelkich krajów w których misionarze opowiadają Ewangelię.

Z natury rzeczy ogromna część duchowieństwa katolickiego jest jakoby podwładna Propagandzie, Arcybiskupi, Nuncjusze apostołscy lub szczególnie delegowani, są pośrednikami między Propagandą, wierzniemi i Biskupami. Odbiera też Propaganda regularnie sprawozdania od wszystkich swoich podwładnych, tudzież prefektów misyi i dawniejszych uczniów.

Na cele Propagandy składa się cały świat katolicki. W r. 1860 wynosiła suma ofiar przeszło 4 1/2 miliona franków. Największe ofiary składa Francja — w r. 1860 sama diecezyja Lyońska złożyła blisko 300 tysięcy franków. Jest tam wliczony i nasz grosz wdowi: z diecezyi warszawskiej 278 franków, z krakowskiej 228 franków, z przemyskiej 3830 franków.

Ten krótki artykuł wyjaśni dostatecznie, czym jest Propaganda, i jak wysokie stanowisko jest jej prefekta. To też dostojnika tego nazywają w Rzymie Czerwonym Papieżem, bo Papież chodzi w białej rewerendzie, a prefekt kardynał w czerwonej.

Ze Sejmu.

W zeszłym numerze mówiliśmy, że p. Czarliński dowodził, iż pozwolenie na pobyt w Prusach robotników z Królestwa Polskiego i Galicji jest nie wystarczające.

Panu Czarlińskiemu odpowiedział minister Herfurth że obecnie, o ile dotąd wiadomo, nie zachodzi potrzeba, ażeby zmieniać rozporządzenie, tyczące się sprowadzania robotników. Co do wydań — to oświadczył p. minister, że wydalono w ostatnim czasie tylko tych niekrajowców, którzy stali się ciężarem w Prusach, reszta przyrzeki minister, iż sprawę tę całą zbada dokładnie.

Poseł Szalsza z centrum poparł wywody posła Czarlińskiego i zażądał, żeby ustaly w ogóle wydalania, a nadto, ażeby rozszerzono rozporządzenie w sprawie sprowadzania robotników.

To samo potwierdził konserwatysta Oppen ze Wschodnich Prus.

Komisyja szkolna rozpoczęła w poniedziałek już obrady swe nad projektem nowej ustawy szkolnej.

We Wtorek sejm pruski obradował nad etatem ministerstwa oświecenia.

Obszerniejsze sprawozdanie o projekcie tym szkolnym tudzież o obradach komisji sejmowej nad tymże projektem damy w następnym numerze „Gwiazdy“.

Nowiny polityczne.

Niemcy.

— Cesarz niemiecki nadał włoskiemu prezesowi ministrów Rudiniemu order czarnego orła.

Ambasador włoski w Berlinie hr. Launay umarł w niedzielę.

— W r. 1891 umarło w armii pruskiej czterech generałów czynnych i 47-miu pułkowych.

— Niektóre dzienniki berlińskie donoszą teraz, że utrzymująca się dotąd pogłoska, ażeby minister skarbu dr. Miquel, przez naczelny prezes Hanoweru p. Benningsen chcieli koniecznie ustąpić i wręczyli cesarzowi ponowną prośbę o dymisyję, jest jak najzupełniej nieprawdziwą. Przeciwnie sprawę całą należy uważać za ubitą i ani jeden, ani drugi nie mają powodu ustąpić.

Te same dzienniki dowodzą, że w Prusach ministrowie nie są ministrami per se, ale są ministrami króla. Królowi więc jedynie przysługuje prawo mianowania i odprawiania ich ze sztybu na to, czy parlamentowi lub senatowi podobają się lub nie.

